

*Hồi Thứ Tám Mười Một***CHỐN DANH LAM, HÀO KIỆT DƯƠNG THẦN**

Lão ẩu ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Tiên sinh biết chữa bệnh?...

Đường Toàn đáp:

– Có biết đôi chút.

Lão ẩu không nói gì nữa, đứng lên mở cửa đi vào nhà. Thượng Quan Kỳ cùng Đường Toàn theo lão ẩu tiến vào.

Trong góc nhà kê một cái giường gỗ, trên giường một người nằm đắp chăn.

Người này vẫn nằm yên dường như không biết có người vào, nên không ngoảnh đầu ra.

Thượng Quan Kỳ tiến lại đến trước giường khẽ gọi:

– Khương cô nương! Khương cô nương!

Gọi luôn mấy tiếng mà người đắp chăn vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Đường Toàn hỏi:

– Thế nào? Hiền đệ sờ thử xem cô nương còn thở không?

Thượng Quan Kỳ đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên mũi người bệnh rồi đáp:

– Vẫn còn thở, nhưng chỉ thoi thóp.

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ ẵm cô ta ra khỏi nhà tranh này rồi tiểu huynh sẽ coi mạch xem sao?

Thượng Quan Kỳ đưa hai tay ra ôm luôn cả người lẫn chăn gấm ra khỏi nhà tranh.

Đường Toàn đảo mắt nhìn rồi khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ đặt cô ta xuống.

Rồi ông cầm mạch thiếu nữ.

Đường Toàn thấy mạch suy yếu quá rồi, như người sắp chết đến nơi, thì trong lòng không khỏi âm thầm thương cảm.

Ông quay lại nhìn lão ẩu hỏi:

– Sao tiền bối không khuyên cô ta ăn uống chút gì?

Lão ẩu khẽ thở dài đáp:

– Từ lúc cô vào nhà này là cứ thế mãi.

Đường Toàn quay lại nói với Thượng Quan Kỳ:

– Thế này thì chúng ta chưa thể đi ngay được, cần phải ở lại quanh đây một vài ngày để Khương cô nương uống vài liều thuốc rồi mới đi được. Nếu bây giờ hấp tấp đi ngay, thì e rằng khó lòng đem cô ta về được đến nhà.

Thượng Quan Kỳ ẵm Khương cô nương đến một chỗ kín gió đặt cô nằm xuống.

Ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào mặt cô xanh lợt không còn một chút huyết sắc. Người cô gầy chỉ còn da bọc xương.

Lão ẩu cũng đi theo sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Đường Toàn nhìn lão hỏi:

– Lão tiên bối có biết Cổn Long Vương hậu không?

Lão ẩu rùng mình đáp:

– Mụ chưa biết người, nhưng được nghe tiếng.

Đường Toàn hỏi:

– Ai? Ai bảo lão tiên bối trông coi tại đây?

Lão ẩu đáp:

– Có người thuê mụ giữ.

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Công việc của lão tiên bối đến đây là xong, vậy tiên bối muốn đi đâu thì đi!

Lão ẩu phân vân một chút, muốn nói lại thôi. Mụ trở gót thong thả bước đi.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng lão ẩu, khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca! Lão ẩu này rõ ràng là người giỏi võ công, chắc không phải có người thuê mượn. Tiểu đệ e rằng có sự gian dối chi đây.

Đường Toàn tủm tủm cười nói:

– Đúng thế! Mụ đã chán chường bước giang hồ sóng gió nên giả vờ không biết Cổn Long Vương hậu để chuẩn bị thoát nơi phạm tặc, không len lỏi vào chốn giang hồ nữa.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nói:

– Đại ca quan sát việc gì cũng tinh vi, người thường không theo kịp được.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ mới biết mụ giỏi võ công, ta còn ngờ rằng mụ giả vờ làm bà già chống gậy. Nếu ta đoán không lầm thì thị là thị tỳ thân tín của Cổn Long Vương

hậu. Lúc sư muội ta phái mục tới đây đã hứa với mục khi xong việc này cho mục ra khỏi chốn giang hồ.

Bỗng thấy lão ẩu vừa đi khuất bóng, đột nhiên xoay mình trở lại từ từ đi đến.

Thượng Quan Kỳ vận nội công phòng bị, nhưng bề ngoài vẫn thản nhiên như không, hai mắt nhìn chăm chặp lão ẩu, vì sợ mục đột nhiên tập kích.

Lão ẩu còn cách hai người chừng bốn năm thước dừng lại, thủng thẳng hỏi:

– Già này có việc muốn hỏi hai vị.

Đường Toàn nói:

– Chúng tôi xin kính cẩn nghe đây.

Lão ẩu nói:

– Cỗ Long Vương hậu ngọc thể vẫn được Khang An chứ?

Đường Toàn chưa kịp trả lời thì Thượng Quan Kỳ đã đáp ngay:

– Cỗ Long Vương hậu qua đời rồi!

Lão ẩu đột nhiên bị kích động quá mạnh, người run lên. Dường như một tin sét đánh lừng trời đưa đến cho mục, khiến mục không cầm lòng được.

Đường Toàn vẻ mặt vẫn bình tĩnh, tựa hồ không trông thấy gì. Ông phe phẩy cây quạt, nói:

– Bất luận là ai mà đã chống đối với Cỗ Long Vương đều khó lòng thoát khỏi bàn tay y, và đừng hòng sống sót. Cô nương đã muốn ra khỏi giang hồ, chẳng lẽ lại còn muốn chui đầu vào vòng thị phi nữa sao?

Lão ẩu đột nhiên cúi đầu xuống, hai hàng châu lệ tằm tã tuôn rơi.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Cô nương đi đi thôi! Từ đây nên yên phận giữ mình, đừng để lời cuốn vào vòng thị phi nữa. Hỡi ôi! Cô nương tuy có võ công, nhưng không thể nào báo thù cho Cỗ Long Vương hậu được đâu.

Lão ẩu giơ tay áo lên lau nước mắt, miệng lẩm bẩm nói gì nghe không rõ, từ từ trở gót bước đi.

Thượng Quan Kỳ thấy lão ẩu đi xa rồi mới khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca! Chỗ này chúng ta không thể đình lại lâu được, liệu mà đi thôi!

Đường Toàn từ từ móc trong bọc ra một cái bình ngọc, mở nắp bình lấy ra ba viên thuốc nói:

– Hiền đệ! Thuốc hoàn này bây giờ hãy cho Khương cô nương uống một viên. Hễ uống hết ba viên thì có thể giữ cho bệnh thể không biến chuyển. Chúng ta vừa lên đường vừa cho cô ấy uống.

Thượng Quan Kỳ biết Đường Toàn đã thay đổi ý kiến, liền bồng Khương cô

nương lên, đứng dậy ra đi.

Đường Toàn có một bản lĩnh nhớ đường không ai bì kịp. Hai người đi quanh co trong rừng cho đến lúc trời tối thì vừa gặp hai đại hán do Cùng Gia Bang phái đi tìm kiếm.

Nguyên Âu Dương Thống rất băn khoăn cho sự yên nguy của Đường Toàn. Bang chúa không về đại bản doanh ngay, hạ lệnh cho người Cùng Gia Bang ngấm ngầm theo dõi để bảo hộ Đường Toàn, nhưng cấm họ không được dính líu gì đến những hành động của ông.

Vì thế mà Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ hành động gì đều được con mắt giám thị của mấy gã theo dõi. Người Cùng Gia Bang đã chuẩn bị sẵn sàng xe ngựa vừa hội họp với Đường Toàn họ lập tức để Khương cô nương lên xe hộ vệ đưa về doanh trại.

Cả đoàn đi suốt đêm về đến đại bản doanh thì đêm đã sang canh tư.

Canh khuya sương lạnh, Âu Dương Thống, Quan Tam Thắng cùng những tay cao thủ Cùng Gia Bang ra ngoài đón tiếp.

Đường Toàn nhảy xuống ngựa khom lưng vái chào.

– Nhọc lòng Bang chúa thân chinh. Thuộc hạ rất áy náy.

Âu Dương Thống tươi cười đáp:

– Tiên sinh vất vả luôn bấy nhiêu ngày, xin về phòng nghỉ đã.

Đường Toàn thở dài không nói gì nữa thủng thỉnh đi vào.

Thượng Quan Kỳ chấp tay thốt:

– Thưa Bang chúa! Khương cô nương hiện ở trong xe, song bệnh thì cực kỳ trầm trọng, cần mời Khương đại hiệp ra đây để ẵm cô vào. Hỡi ôi! Đại ca muốn nán lại trong rừng để chữa bệnh cho cô nương vài ngày rồi sẽ về. Sau vì tình thế bất an phải thay đổi ý kiến, đành cho cô uống mấy viên linh đan để giữ bệnh thể khỏi biến chuyển. Theo chỗ tại hạ biết thì bệnh tình cô nương khác nào ngọn đèn hết dầu, e rằng...

Chàng biết nói hết câu sau có điểm bất lợi nên ngừng bật.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Khương Sĩ Ẩn vì nhớ con mà thần trí mê man kêu gào suốt ngày. Bản tòa bất đắc dĩ phải tòng quyền điểm huyết y rồi.

Đang nói chuyện, bỗng thấy hai đại hán hấp tấp khiêng một cái ghế êm đưa đến.

Thượng Quan Kỳ xong trách nhiệm rồi, thốt nhiên nhớ tới Đổ Thiên Ngạc, vội hỏi:

– Bang chúa! Đổ đại ca của tại hạ thương thế bớt chút nào chưa?

Âu Dương Thống đáp:

– Đồ đại hiệp thương thế đã bớt nhiều. Thượng Quan huynh bất tất phải quan tâm.

Lúc đó hai gã đại hán mặc áo sắc tro đã đưa ghế đến trước xe.

Âu Dương Thống đưa tay ra giải khai huyết đạo cho Khương Sĩ Ẩn và ngâm vận công đề phòng, sợ lão đột nhiên tỉnh dậy, thần trí hôn mê ra tay đánh luôn.

Bỗng thấy Khương Sĩ Ẩn thở phào một tiếng, hai mắt long lên đảo nhìn bốn phía, rồi đưa tay ra chụp xuống Âu Dương Thống lớn tiếng quát hỏi:

– Thằng lỏi Đường Toàn đã về chưa? Bảo nó phải trả con ta mau!

Âu Dương Thống vung tay ra gạt chưởng thế Khương Sĩ Ẩn đáp:

– Lệnh ái hiện ở trong xe. Có điều bệnh thế rất trầm trọng, Khương đại hiệp phải trấn tĩnh lại rồi hãy coi cũng chưa muộn.

Quả nhiên Khương Sĩ Ẩn bình tĩnh lại, từ từ đến bên xe.

Thượng Quan Kỳ thấy lão vừa đi vừa run, liền khẽ bảo:

– Thân thể lệnh ái hư nhược lắm rồi, chỉ còn thoi thóp thở. Khương đại hiệp cẩn thận lắm mới được.

Nguyên chàng thấy bệnh tình Khương cô nương thập tử nhất sinh chỉ lo cô chết ở dọc đường, thì lúc về biết ăn nói làm sao với Khương Sĩ Ẩn.

Khương Sĩ Ẩn đưa tay run run vén rèm xe, dừng lại một chút, quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, rồi mới đưa tay mở rèm.

Thần trí lão đương hôn mê, dường như tỉnh táo lại khá nhiều. Lão từ từ đưa hai tay nhẹ nhàng ẵm lấy con gái ở trong xe ra. Lão nhìn mặt con gái rồi thở phào một cái để trút hết những mối u uất chứa chất trong lòng đã mấy hôm nay. Nét mặt xám xịt của lão đột nhiên tươi hẳn lên.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ nghĩ thầm: “Khương cô nương bệnh tình trầm trọng là thế, mà Khương Sĩ Ẩn tựa hồ không quan tâm mấy. Chẳng lẽ lão biết vị cô nương lắm tai nhiều nạn, bệnh tình trầm trọng mà vẫn sống lâu được chăng?”.

Âu Dương Thống chấp tay cười nói:

– Đêm còn khuya, gió sương rất nặng, Khương đại hiệp mau đưa lệnh ái vào nhà. Đường tiên sinh bên tề bang tinh thông y lý trên đời có một. Sáng mai sẽ nhờ tiên sinh chẩn mạch trị bệnh cho lệnh ái.

Khương Sĩ Ẩn dường như tinh thần đã tỉnh táo hẳn, khẽ thở dài nói:

– Được Bang chúa trân trọng, tại hạ cảm kích vô cùng!

Nói xong lão bồng ái nữ rảo bước đi vào.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Suốt mấy ngày đêm liền, Thượng Quan huynh vì sự an nguy của Đường

tiên sinh mà không được nghỉ ngơi chút nào, thì dù có người sắt cũng không khỏi mệt mỏi. Thượng Quan huynh cần nghỉ lấy một đêm nay.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Tinh thần vẫn bối hầy còn minh mẫn, cảm phiền Bang chúa cho người dẫn đến thăm Đỗ huynh.

Âu Dương Thống nhìn kỹ lại thấy Thượng Quan Kỳ tinh thần sung túc, quả nhiên không có vẻ gì mỗi mệt thì khen thầm: “Anh chàng này chưa lớn tuổi mà nội lực rất thâm hậu”.

Ông gật đầu cười nói:

– Đỗ đại hiệp thương thế tuy có bớt nhưng vẫn còn trầm trọng. Bây giờ đêm khuya, tại hạ thiết tưởng để đại hiệp yên nghỉ không nên kinh động. Sáng mai Thượng Quan huynh đến thăm vẫn chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Xin vâng lời Bang chúa.

Nói xong trở gót đi ngay.

Âu Dương Thống chờ cho Thượng Quan Kỳ đi rồi.

Nét mặt ông buồn rầu nói với Quan Tam Thắng:

– Thân thể Đường Toàn tiên sinh mỗi ngày một suy yếu. Nếu không để y nghỉ ngơi một thời gian thì e rằng không chống nổi nữa.

Quan Tam Tiếng nói:

– Thuộc hạ cũng có linh cảm như vậy.

Âu Dương Thống nói:

– Muốn để y yên tâm nghỉ ngơi, bản tòa đã quyết định đưa y đến một chỗ thanh vắng, ít vết chân người, phong cảnh tươi đẹp, để y thoát khỏi mọi điều phiền nhiễu ở nhân gian. Hỡi ơi! đại địch đang ở trước mắt, chiến tranh kinh khủng không biết bộc phát lúc nào. Đưa Đường tiên sinh đi nghỉ một nơi, tuy là một sự mạo hiểm, song cân nhắc nặng nhẹ, bản tòa tính rằng để y đi nghỉ là phải. Rồi mình sẽ vời những vị Các chúa cùng Đường chúa trong tam các nhất đường, mỗi vị lựa lấy mười tay cao thủ đến đây.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Bang chúa quyết tâm cùng Cổn Long Vương quyết một trận sống mái chăng?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Đường tiên sinh đi rồi, thiếu người chủ trương, không nên mở cuộc quyết chiến với Cổn Long Vương. Bản tòa có ý muốn dùng thế công để lui binh, tranh giành lấy thế chủ động, tập trung mọi lực lượng để tiêu diệt dần dần vây cánh của

đối phương, khiến y không biết đâu mà dò. Như vậy may ra có thể ngăn trở hoặc trì hoãn được kế hoạch chinh phục võ lâm của Cổn Long Vương.

Quan Tam Thắng nói:

– Kế ấy rất diệu, nhưng phải dấu nhem việc để Đường tiên sinh đi nghỉ, đừng để tiết lộ ra ngoài.

Âu Dương Thống nói:

– Vì thế mà bản tòa cần Quan huynh một phen mệt nhọc...

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói tiếp:

– Đường tiên sinh bề ngoài tuy rất ôn hòa song bên trong cực kỳ cương nghị. Nếu y không muốn lánh đời điều dưỡng, thì chúng ta khó lòng miễn cưỡng được y. Vì thế mà phải phiền Quan huynh đi một chuyến. Bản tòa đã viết hai phong thơ, Quan huynh đưa y đến chỗ nghỉ ngơi rồi sẽ trao lại.

Võ tướng Quan Tam Thắng chấp tay nói:

– Thuộc hạ xin lãnh mạng...

Ngừng một lát Quan lại nói tiếp:

– Thuộc hạ cùng Đường huynh rời khỏi nơi đây mà tam các, nhất đường chưa đến, một mình Bang chúa, phải đương đầu với toàn cuộc, thực khiến thuộc hạ chẳng yên tâm chút nào.

Âu Dương Thống cười nói:

– Không hề chi! Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt đã từng trải nhiều phen đại địch. Có thể nói tất cả những cái gì tinh nhuệ của Cùng Gia Bang đều có mặt tại đây. Những bọn này đều đã được Đường tiên sinh khổ công rèn luyện. Họ tự biết cách chiến đấu, chẳng cần phải nhọc lòng bản tòa. Huống chi những tay cao thủ trong tam các nhất đường cũng sắp đến nơi. Công việc ở đây không có gì đáng lo ngại...

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông sao trên trời, vô cùng cảm khoái, thở dài một tiếng, nói tiếp:

– Thân thể Đường tiên sinh mỗi ngày một suy yếu, bản tòa cùng Quan huynh đều nên tự trách mình mới phải. Y là một bậc tài hoa tuyệt thế, chúng ta không được phần nào. Thế mà mình lại sơ ý ở chỗ y là một người thư sinh yếu đuối, bất luận việc gì cũng để y phải lo mưu tính kế, khiến y tổn phí bao nhiêu tâm huyết. Hỡi ôi! Nếu chúng ta sớm nghĩ đến ngày nay, biết phân chia công việc ra mà gánh vác, thì đâu đến nỗi y bị mệt nhọc quá mà thành bệnh trọng.

Quan Tam Thắng nói:

– Bang chúa tự trách như thế là rất đúng.

Âu Dương Thống nở một nụ cười thê lương nói:

– Chúng ta cần Đức hoàng thiên bảo hộ cho Đường tiên sinh sau khi ly khai

trần tục, điều dưỡng tinh thần chóng được bình phục.

Dứt lời ông từ từ vào phòng nghỉ.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Đến trưa hôm sau, Âu Dương Thống mới dẫn Quan Tam Thắng đến thăm Đường Toàn.

Đường Toàn qua một đêm ngủ yên, tinh thần dường như tỉnh táo rất nhiều. Ông vừa thấy Bang chúa, lập tức đón vào phòng, vái dài làm lễ bái kiến.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp lễ nói:

– Tiên sinh nghe trong người có đỡ mệt không?

Đường Toàn đáp:

– Cảm ơn Bang chúa nhọc lòng hạ cố. Tinh thần thuộc hạ đã khá nhiều.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa nhớ đến trong bang có mấy việc lớn, hãy còn phân vân chưa quyết, muốn xin tiên sinh lo giùm.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa cứ cho hay.

Âu Dương Thống nói:

– Việc này có quan hệ đến họa phúc trong tương lai của Cùng Gia Bang. Tiên sinh tuy tài hoa quán thế, song bản tòa vẫn e rằng vì tiên sinh tư lự nhiều quá, cần phải nghỉ ngơi ít lâu mới quyết định được. Vì thế mà bản tòa đã phiền Quan huynh đưa tiên sinh đến một nơi thanh tịnh ít lâu bỏ qua những việc phiền nhiễu, mới có thể chuyên tâm trừ hoạch đại kế cho tộ bang được.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa nói phải lắm? Không hiểu bao giờ thuộc hạ đăng trình?

Âu Dương Thống không ngờ thuyết phục Đường Toàn một cách dễ dàng như vậy, nên cũng hơi giật mình nói:

– Bản tòa tính rằng việc này càng sớm càng hay, muốn xin tiên sinh đăng trình ngay bây giờ.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Nói xong từ từ đi lại trước án, lấy ra một phong cấm nang và ba toa thuốc, nói tiếp:

– Những toa thuốc này để chữa Khương cô nương, chỉ cần cô theo đúng như toa mà uống, còn chiếc cấm nang đây xin Bang chúa cất đi. Sau một tháng hãy mở ra xem, chớ có mở trước.

Âu Dương Thống thấy vẻ mặt bình tĩnh, dường như sự biến chuyển này y đã liệu biết từ trước, thì trong lòng rất lấy làm kỳ, đưa tay ra đón lấy toa thuốc và cầm nang, rồi nói:

– Tiên sinh đi ngay bây giờ!

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ chỉ biết tuân lệnh Bang chúa.

Âu Dương Thống nói:

– Xe ngựa sắp cả rồi. Bản tòa lại phái Quan Tam Thắng đi với tiên sinh cho có bạn đồng hành để tiên sinh khỏi nổi tịch mịch trong khi ở dọc đường.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ xin Bang chúa lượng cho một việc.

Âu Dương Thống nói:

– Xin tiên sinh cứ nói ra, chỉ cần là việc Cùng Gia Bang có thể làm được, thì bất luận việc gì bản tòa cũng ưng ngay.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ xin cho Thượng Quan Kỳ cùng đi.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Y không phải là người Cùng Gia Bang, bản tòa khổ nỗi...

Đường Toàn ngắt lời:

– Chỉ cần Bang chúa ưng thuận cho thuộc hạ đem y đi, y quyết không từ chối.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Tiên sinh đã muốn như vậy, bản tòa lẽ nào lại không ưng thuận.

Nói xong, ông quay ra cửa bảo một gã đại hán mặc áo sắc tro:

– Người đi mời Thượng Quan đại hiệp.

Lát sau Thượng Quan Kỳ hấp tấp đi đến.

Đường Toàn không chờ cho Thượng Quan Kỳ lên tiếng, chấp tay nói ngay:

– Phiền hiền đệ đi theo tiểu huynh để giúp cho một việc lớn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca đã ra lệnh, tiểu đệ dù muôn thác cũng không từ chối.

Đường Toàn nói:

– Ngoài cửa đã sắp xe ngựa cả rồi, chúng ta lập tức lên đường.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi:

– Việc gấp đến thế kia ư?

Đường Toàn cười nói:

– Việc binh cốt nhất là phải thần tốc, càng sớm càng hay.

Thượng Quan Kỳ quay lại khoanh tay nói với Âu Dương Thống:

– Cảm phiền Bang chúa nói với Đỗ huynh cho một tiếng là tại hạ phải đi theo Đường đại ca.

Âu Dương Thống cười nói:

– Xin Thượng Quan huynh cứ yên lòng.

Đường Toàn vịn vai Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ đỡ cho ta đi!

Bên ngoài nhà tranh một chiếc xe bốn ngựa đã đậu sẵn. Một gã đại hán mặc áo đen mũ đội sụp xuống mắt, ngồi ở phía trước để gióng cương.

Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn lên xe. Quan Tam Thắng chờ cho hai người lên xe rồi mới buông rèm xuống.

Âu Dương Thống trầm giọng nói:

– Tiên sinh bảo trọng thân thể, miễn cho bản tòa khỏi đưa chân.

Đường Toàn mở hé màn xe, thò đầu ra ngoài nói:

– Mong rằng Bang chúa đừng nhụt nhuệ khí. Thực lực Cùng Gia Bang ta chẳng kém gì Cổn Long Vương đâu.

Âu Dương Thống phấn khởi hào khí, vẫy tay cười nói:

– Tiên sinh cứ vững tâm, bản tòa đã quyết chí đem trăm trận thua đổi lấy một trận được để đối phó đến cùng với Cổn Long Vương.

Đường Toàn tùm tùm cười buông rèm xuống nói:

– Chúng tôi đi đây!

Đại hán áo đen ngồi trước xe đột nhiên giật cương, bốn con ngựa cất bước chạy như bay, hai bên đường đất cát bụi mù.

Xe đi được chừng mười dặm Quan Tam Thắng đột nhiên lấy thơ trong bọc ra xem rồi bảo phu xe:

– Đánh xe chạy về phía chính tây!

Xe vừa chuyển hướng lại chạy như bay.

Gã quay lại nhìn Đường Toàn, thấy ông nhắm mắt ngồi tựa lưng vào mền bông, hơi thở nhẹ nhàng, dường như đã ngủ say rồi..

Thượng Quan Kỳ thấy Quan Tam Thắng coi thơ cùng những cử động bí mật nhưng cũng không tiện hỏi xen vào, chàng dựa vào lan can xe, nhắm mắt dưỡng thần giả vờ ngủ say.

Xe vừa chuyển bánh, rong ruổi trên đường nhẵn nhụi.

Không biết đi đã được bao lâu, Đường Toàn đột nhiên cảm thấy bị xóc mạnh, dường như xe đã quanh vào chỗ đường gập ghềnh.

Quan Tam Thắng khẽ mở rèm xe, nháy ra.

Đường Toàn hai mắt hé mở, cười lạt nói:

– Bọn họ muốn tránh tai mắt Cỗn Long Vương nên đưa ta đến một nơi hẻo lánh dưỡng bệnh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù có thế nữa, cũng bắt tất phải kín kín hờ hờ, khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Đường Toàn bồng mở bưng mắt ra nói:

– Không thể trách được họ, vì họ có lòng tốt với mình. Hỡi ôi! Đáng tiếc là Bang chúa đã tính lầm!...

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Lầm thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Đó chẳng qua là số kiếp không thể nào tránh được, chẳng nên bàn cãi nữa.

Nói xong, ông nhắm mắt lại.

Thượng Quan Kỳ nhìn nét mặt xanh lợt của Đường Toàn trong lòng vẫn chưa hết ngờ vực, nhưng không muốn quấy nhiễu.

Trong khoảng thời gian chững ăn xong bữa cơm, vẫn chưa thấy Quan Tam Thắng trở lại, Thượng Quan Kỳ không nhẫn nại được nữa, mở góc rèm xe, nhìn ra bên ngoài.

Gã dong xe vẫn đội mũ sụp xuống tận mắt, gia roi quất ngựa ruổi xe. Tà áo gã gió thổi bay lật phất, vẫn chưa thấy tông tích Quan Tam Thắng đâu cả.

Thượng Quan Kỳ buông rèm xuống, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Xe đang chạy, bỗng nhiên dừng lại.

Bên ngoài có tiếng Quan Tam Thắng vọng vào:

– Xin mời hai vị xuống xe dùng cơm.

Thượng Quan Kỳ vén rèm lên, đỡ Đường Toàn xuống xe, thấy chỗ này có một căn nhà tranh, xung quanh vây bọc giậu tre. Quan Tam Thắng đứng trước cửa tươi cười nghênh tiếp.

Đường Toàn thân thể càng ngày càng thêm thảm hại, đưa tay ra bá vai Thượng Quan Kỳ đi vào trong nhà.

Căn nhà này rộng rãi quét tước rất sạch sẽ. Trong nhà khách, kê một cỗ bàn bát tiên. Trên bàn đã bày sẵn thứ trà rất thơm ngon.

Đường Toàn chăm chú nhìn Quan Tam Thắng, gật đầu cười nói:

– Đa tạ Bang chúa đã lo cho tại hạ rất chu đáo.

Quan Tam Thắng buồn rầu nói:

– Bang chúa vẫn đăm chiêu về bệnh tình Đường huynh, lại sợ Đường huynh không chịu đi tỉnh dưỡng, nên phải bày ra cách này.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Quan huynh về ra mắt Bang chúa, xin thay mặt tại hạ chuyển lời kính tạ cho.

Quan Tam Thắng nói:

– Đường huynh tốn công xây dựng cho Cùng Gia Bang bao nhiêu sự nghiệp bất hủ. Từ Bang chúa trở xuống chẳng ai là không ngưỡng mộ Đường huynh.

Đường Toàn ngồi xuống uống trà xong, đứng dậy nói:

– Uống trà là đủ, không cần phải ăn cơm nữa. Chúng ta lên đường thôi!

Quan Tam Thắng đứng dậy, ra trông chiều trời, nói:

– Hãy còn sớm chán, bắt tất phải vội vã.

Đường Toàn lại từ từ ngồi xuống tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Người thư sinh vùng vẫy giang hồ, dường như thân thể quá bạc nhược, không thể chống chọi được nữa.

Quan Tam Thắng rất lo âu, nghĩ thầm: “Nếu giữa đường mà y lâm bệnh thì thật là rắc rối, chi bằng ta nhân lúc này y còn gắng gượng được, khởi hành ngay đi. Chỉ cần đi được tới nơi điều dưỡng, thì dù có phát bệnh cũng không đáng lo ngại”.

Quan yên trí rằng nơi Đường Toàn tỉnh dưỡng đã chuẩn bị đầy đủ, chẳng thiếu thứ gì.

Nghĩ vậy, ông đứng dậy khẽ nói:

– Đường huynh đã muốn đăng trình, vậy chúng ta thượng lộ sớm đi!

Đường Toàn mở bừng mắt ra, mỉm cười vịn vào Thượng Quan Kỳ để đi ra ngoài.

Chiếc xe tứ mã, đổi ngựa tốt. Ba người lên xe cho chạy rất mau.

Chiếc xe ngựa đi suốt đêm ngày, qua trạm lại đổi ngựa. Đến ngày thứ hai, vào khoảng gần tối thì xe dừng lại.

Đọc đường, Đường Toàn nằm bình tĩnh trong xe. Nhưng mỗi lúc lại đưa ra cho Thượng Quan Kỳ một vấn đề nan giải. Chờ cho Thượng Quan Kỳ suy nghĩ giải quyết được, ông lại ra đề khác cho chàng.

Đường Toàn dùng cách này để Thượng Quan Kỳ suy ngẫm cho quen quãng đường dài.

Quan Tam Thắng nhảy xuống xe đi luôn. Sau một lúc ông dẫn hai đại hán khiêng một chiếc kiệu êm đến.

Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn lên kiệu để đi trên đường núi gập ghềnh.

Đi chừng hơn mười dặm, cảnh vật đã thay đổi hẳn, núi cao vòi vọi, suối tuôn róc rách, thông mọc đầy non.

Một căn nhà tranh màu xanh biếc, ẩn hiện trong rừng thông. Căn nhà này cách kiến trúc cực kỳ thanh nhã.

Đứng ngoài xa thấy cũng giống rừng tùng xanh biếc, gần tới nơi mới trông rõ.

Hai tân phu kiệu đặt kiệu xuống, thông tay đứng ra một bên, Quan Tam Thắng vén rèm lên, khẽ nói:

– Đường huynh! Đến nơi rồi!

Đường Toàn thông thả bước ra khỏi kiệu, ngoảnh đầu nhìn hình thế bốn mặt cười nói:

– Thật là một chốn non xanh cảnh đẹp, để mai táng năm xương tàn!

Quan Tam Thắng giật mình nói:

– Đường huynh! Sao Đường huynh...

Đường Toàn xua tay ngắt lời Quan Tam Thắng:

– Nhờ Quan huynh khi trở về phục mệnh Bang chúa nói cho rằng: “Đường Toàn này được Bang chúa có lòng quá thương, cảm kích vô cùng!”

Quan Tam Thắng nét mặt rầu rầu nói:

– Tại hạ mong rằng nhờ cảnh non xanh nước biếc mà Đường huynh chóng được phục hồi sức lực. Trong vòng nửa năm, tiểu đệ lại tới đây đón tiếp.

Đường Toàn gượng cười nói: :

– Tiểu đệ cũng mong rằng sang năm ta lại được gặp nhau.

Quan Tam Thắng nói:

– Tiểu đệ phải về phục mệnh, không ở đây lâu được.

Đường Toàn nói:

– Kính chúc Quan huynh hành trình mau lẹ, tiểu đệ không tiễn chân được.

Quan Tam Thắng khoanh tay thi lễ rồi dẫn hai đại hán khiêng kiệu lật đặt ra đi.

Thượng Quan Kỳ tiễn chân ra cổng.

Bỗng nghe tiếng oanh thỏ thẽ vọng lại:

– Xin ra mắt Đường tiên sinh!

Bốn ả tiểu tỳ đứng ngoài cổng lập tức quỳ xuống.

Thượng Quan Kỳ vội nhảy trở lại đứng sau Đường Toàn.

Đường Toàn vẫy tay bảo bọn nữ tỳ:

– Các người đứng dậy đi! Bất tất phải đa lễ.

Bốn ả tiểu tỳ vâng lời đứng dậy.

Hai người đứng gần cổng thấy Thượng Quan Kỳ trở vào lập tức đóng cánh cổng rồi khóa lại.

Thượng Quan Kỳ thấy khóa cổng muốn nói lại thôi.

Đường Toàn được bốn ả tiểu tỳ dẫn đi qua một lối đi lát đá trắng hai bên mới trồng hoa lạ và những cây tùng thấp.

Hết lối đi thì đến một căn phòng khách trải thảm. Cửa sổ che màn xanh. Đồ bày trang hoàng rất thanh nhã.

Mé phải phòng khách có một khuôn cửa tròn. Ngoài cửa là dãy hành lang bắc ra suối nước thành cảnh. Dưới dòng nước chảy bên trên có cầu.

Bên kia cầu là một dãy tịnh xá có đủ phòng ngủ, phòng đọc sách. Cách kiến trúc chỗ nào cũng tinh xảo, cách bài trí rất công phu.

Trên giá trang thư phòng không thiếu gì sách vở.

o O o